

Sygn. akt VIII U 2382/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodnicząca – Sędzia S.O. Danuta Dadej-Więsyk

Protokolant – st. sekr. sąd. Katarzyna Tokarska-Jóźwik

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2017 roku w Lublinie

sprawy J. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o emeryturę

na skutek odwołań J. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 22 stycznia 2016 roku znak (...)

z dnia 16 grudnia 2016 roku znak (...)

1. zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że ustala J. J. prawo do emerytury począwszy od dnia 7 stycznia 2016 roku;
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. na rzecz J. J. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VIII U 2382/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 22 stycznia 2016 roku odmówił J. J. prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2016, poz. 887 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983, Nr 8, poz. 43 ze zm.). W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca ukończył 60 lat, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, ale na dzień 1 stycznia 1999 roku nie wykazał łącznego stażu ubezpieczeniowego w wymiarze 25 lat, a jedynie 24 lata, miesiąc i 8 dni, oraz nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (decyzja k. 11 t. II akt ZUS)

Odwołanie od powyższej decyzji złożył J. J. i wniósł o jej zmianę. Domagał się zaliczenia do okresu ubezpieczenia zatrudnienia od 11 listopada 1972 roku do 31 maja 1974 roku w (...) w L. Zakładzie Budowlano – (...) w L., a do pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Zakładach (...) w NRD oraz w Zakładach (...) w L. (odwołanie k. 3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie uzasadniając, jak w treści zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 7 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 16 grudnia 2016 roku ponownie odmówił J. J. prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca wprawdzie wykazał 25 lat okresów ubezpieczenia, ale nadal nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (decyzja k. 14 t. III akt ZUS).

Odwołanie od powyższej decyzji złożył J. J. i wniósł o jej zmianę. Domagał się zaliczenia do okresu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w (...) Zakładach (...) w L. (odwołanie k. 93-94 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie uzasadniając, jak w treści zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 96 a.s.).

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2017 roku Sąd Okręgowy w Lublinie zarządził połączenie powyższych spraw do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia (postanowienie k. 103 v a.s.).

Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił następujący stan faktyczny:

J. J. urodził się w dniu (...) (okoliczność bezsporna).

W dniu 7 stycznia 2016 roku wnioskodawca złożył wniosek o ustalenie prawa do emerytury (wniosek k. 1-4 t. II akt ZUS). Dołączył do niego m.in. świadectwo pracy wystawione w dniu 31 marca 1990 roku przez (...) Zakłady (...) w L., z którego wynika, że okresie od 3 listopada 1975 roku do 31 marca 1990 roku stale i pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace garbarza, brakarza i robotnika gospodarczego przy pracach ciężkich (świadectwo pracy k. 7 a.s.).

Po weryfikacji przedłożonych dokumentów, pierwszą z zaskarżonych decyzji organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury z uwagi na nieudowodnienie wymaganego 25-letniego okresu ubezpieczenia oraz 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach (karta przebiegu zatrudnienia k. 10 t. II ZUS, decyzja k. 11 t. II akt ZUS).

W dniu 26 października 2016 roku J. J. wniósł o zaliczeniu do ogólnego stażu ubezpieczeniowego okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców od 30 lipca 1971 roku do 10 listopada 1972 roku (wniosek k. 1 t. III akt ZUS).

Organ rentowy uwzględnił powyższy wniosek i zaliczył do stażu pracy wnioskodawcy jako okres uzupełniający okres pracy w gospodarstwie rolnym rodziców i uznał, że wykazał on łącznie 25 lat okresów ubezpieczenia, w tym 15 lat, miesiąc i 8 dni okresów składkowych, uzupełniających, w tym 15 lat, miesiąc i 8 dni okresów składkowych oraz 10 lat, 3 miesiące i 12 dni okresów uzupełniających (karta przebiegu zatrudnienia k. 15 t. III akt ZUS).

W związku z powyższym Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. w dniu 16 grudnia 2016 roku wydał decyzję, w której ponownie odmówił J. J. prawa do emerytury, ponieważ nie udowodnił on 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (decyzja k. 15 t. III akt ZUS).

Sąd ustalił w niniejszym postępowaniu, iż od 1 listopada 1972 roku wnioskodawca J. J. został zatrudniony w Wojewódzkim Związku Gminnych Spółdzielni (...) w L. Zakładzie Budownictwa i Produkcji (...) w L. na podstawie umowy o pracę na stanowisku ślusarz-spawacza. Jego zakład pracy zajmował wykonywaniem bram, balustrad, rur wentylacyjnych, ogrodzeń. Do jego obowiązków należało przygotowywaniem elementów do spawania, co polegało na ich wymierzeniu i cięciu piłami do metalu oraz nożycami. Następnie elementy te heftował (zespalał) za pomocą elektrody. Po spawaniu czyścił połączone elementy z rdzy drucianą szczotką, a następnie malował je farbą nitro za pomocą pędzelka. Przygotowane w ten konstrukcje skręcane i montowano. Montaż polegał na betonowaniu słupków i skręcaniu gotowych elementów ręcznie przy pomocy kluczy. Wskazane czynności wykonywał codziennie od poniedziałku do soboty przez 8 godzin dziennie. Codziennie podpisywał listę obecności. Nie korzystał ze zwolnień lekarskich i co miesiąc otrzymywał wynagrodzenie, według stawki godzinowej. Podlegał kierownikowi i brygadziście,

który kontrolowali wykonywanie przez niego pracy. Jednocześnie wnioskodawca uczęszczał do (...) Szkoły Zawodowej dla osób pracujących w L.. Z dniem 31 maja 1972 roku z wnioskodawcą rozwiązano stosunek pracy (zaświadczenie z dnia 2 marca 1989 roku k. 4 a.s., zeznania wnioskodawcy k. 30v-32, 53v-54,107-107 v a.s., zeznania świadków: G. P. k. 50v-51v a.s., E. L. k. 106v-107 a.s.).

W okres od 19 sierpnia 1974 roku do 31 sierpnia 1975 roku J. J. pracował w Zakładach (...) w W. na terenie byłej NRD. W czasie pracy w tym zakładzie wnioskodawca zajmował się obsługą maszyny odmięśniającej skóry, która składa się z wałka i automatycznych noży. Wnioskodawca nakładał skórę na wałek, a noże ją oczyszczały z mięśni. Praca odbywała się w 9-godzinnym czasie pracy, w hałasie, w oparach unoszących się środków chemicznych. Ponadto wnioskodawca zajmował się w razie potrzeby obsługą maszyn: natryskowych, zmiękczających skóry i szlifierskich oraz chromowaniem skór (zaświadczenia i opinia k. 5-11 t. I akt ZUS, , zeznania wnioskodawcy k. 30v-32, 53v-54,107-107 v a.s., zeznania świadka: B. G. k. 53-53v a.s.).

Z dniem 3 listopada 1975 roku wnioskodawca został zatrudniony w (...) Zakładach (...) w L. na stanowisku na stanowisku garbarza wykańczalni (umowa o pracę z dnia 3 listopada 1975 roku k. 7 a.o.). Za tym stanowisku wnioskodawca zajmował się nanoszeniem na skóry lakierów nitrocelulozowych za pomocą agregatu natryskowego RFN. Urządzenie to znajdowało się w oddzielnym pomieszczeniu odizolowanym od hali produkcyjnej z uwagi na niebezpieczeństwo wybuchu lakierów (zeznania wnioskodawcy k. 30v-32, 53v-54,107-107 v a.s., zeznania świadków: R. C. k. 52v-53 a.s., S. L. k. 52-52v a.s.).

Od dnia 1 kwietnia 1977 roku wnioskodawca został zatrudniony w charakterze brakarza międzyoperacyjnego (angaż k. 23 a.o.). Na tym stanowisku zajmował się sprawdzaniem jakości skór do garbowania na pomocą zmysłu węchowego, wzrokowego i dotykowego. Mianowicie po dostarczeniu skór rozkładał na stole, oceniał i sortował na gatunki. Obowiązki wykonywał w magazynie skór surowych. Miał styczność z solą i formaliną w wyniku, czego doznał zmian skórnych. (zeznania wnioskodawcy k. 30v-32, 53v-54,107-107 v a.s., zeznania świadków: R. C. k. 52v-53 a.s., S. L. k. 52-52v a.s.).

Od dnia 16 września 1978 roku powierzono mu obowiązki garbarza oddziału garbunkowego (angaż k. 27 a.o.) , a od dnia 1 listopada 1978 roku garbarza oddziału mokrego (k. 28 a.o.). Od dnia 1 sierpnia 1979 roku powierzono mu funkcję brygadzysty (angaż k.30 a.o.). Od dnia 1 października 1980 roku został przeniesiony na stanowisko garbarza oddziału garbunkowego (angaż k. 36 a.o.). Jego obowiązki na obył tożsame jak podczas pracy na stanowisku garbarza (zeznania wnioskodawcy k. 30v-32, 53v-54,107-107 v a.s., zeznania świadków: R. C. k. 52v-53 a.s., S. L. k. 52-52v a.s.).

Od dnia 1 lutego 1981 roku otrzymał angaż na stanowisko brakarza surowca (angaż k. 38 a.o.). Jego zakres obowiązków był tożsamy, jak uprzednio na tym stanowisku. Następnie wykonywał obowiązki robotnika przy pracach ciężkich. Obowiązki wykonywał w całym zakładzie. Zajmował się wywożeniem resztek skór, środków chemicznych, soli z formaliną. M. wkładał za pomocą łopaty lub ręcznie powyższe odpady do beczek, które następnie wywoził do na rampę . (zeznania wnioskodawcy k. 30v-32, 53v-54,107-107 v a.s., zeznania świadków: R. C. k. 52v-53 a.s., S. L. k. 52-52v a.s.).

W okresie od 15 września 1980 roku do 15 października 1980 roku, od 1 września 1988 roku do 15 września 1988 roku, od 18 września 1989 roku do 31 października 1989 roku, od 18 września 1989 roku do 31 października 1989 roku, od 27 lutego 1990 roku do 31 marca 1990 roku przebywał na urloпах bezpłatnych. Z dniem 31 marca 1990 roku rozwiązano z wnioskodawcą stosunek pracy (świadectwo pracy k. 51 akt ZUS).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej powołanych dowodów z dokumentów oraz zeznań wnioskodawcy i świadków.

Sąd podzielił zeznania wnioskodawcy odnośnie jego pracy w Wojewódzkim Związku Gminnych Spółdzielni (...) w L. Zakładzie Budownictwa i Produkcji (...) w L. oraz zatrudnienia w szczególnych warunkach w Zakładach (...) w W. w NRD i (...) Zakładach (...) w L., albowiem znajdując potwierdzenie w zeznaniach świadków.

Zeznania wnioskodawcy odnoszące się do jego zatrudnienia Wojewódzkim Związku Gminnych Spółdzielni (...) w L. Zakładzie Budownictwa i Produkcji (...) znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków: G. P. i E. L.. Świadek G. P. pracował wspólnie z wnioskodawcą w tym Zakładzie w spornym okresie na stanowisku ślusarza-spawacza i zeznał, że wnioskodawca wykonywał obowiązki przez 8 godzin dziennie, codziennie podpisywał listę obecności, a wynagrodzenie wypłacano mu co miesiąc. Natomiast świadek E. L. wskazywała, że wprawdzie nie pracowała z wnioskodawcą w spornym okresie, jednak wystawiła wnioskodawcy zaświadczenie z dnia 2 marca 1989 roku (k.4 a.s.), które pozwoliło ustalić okres pracy wnioskodawcy w w/w Zakładzie i stwierdziła, że sporządziła je na podstawie rejestru byłych pracowników. Zeznania powyższych świadków są spójne, logiczne i zgodne z zeznaniami wnioskodawcy i tym samym je uwiarygodniają.

Z kolei świadek B. G. wskazał na zakres codziennych prac wnioskodawcy wykonywanych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w Zakładach (...) w W. w NRD, a świadkowie: S. L. i R. C. w (...) Zakładach (...) w L.. Z racji wykonywanych obowiązków pracowniczych wskazani świadkowie mieli bezpośredni kontakt z wnioskodawcą. Świadek B. G. pracował w Zakładach (...) w W. w tożsamym okresie przy obsłudze suszarni próżniowych. Z kolei w S. L. pracował w (...) Zakładach (...) w L. w okresie od czerwca 1975 roku do 1989 roku jako magazynie skór gotowych, a następnie przy garbowania skór, a R. C. w latach 1980-1998

Wskazani świadkowie z racji swoich obowiązków pracowniczych znali tym samym specyfikę czynności i sposób pracy wnioskodawcy na zajmowanych przez niego stanowiskach. Stałość i powtarzalność tych zdarzeń spowodowały, iż okoliczności zostały zapamiętane i na tyle dobrze utkwily w ich pamięci, iż obecnie pomimo upływu czasu byli w stanie rzetelnie je wykazać. Świadkowie są nadto osobami obcymi dla wnioskodawcy, niezainteresowanymi wynikiem postępowania, nie mieli żadnego powodu aby składać zeznania w sposób niezgodny z rzeczywistym obrazem.

Sąd obdarzył wiarą dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych w postaci zawartych w nich angaży i pism pracodawcy. Ich treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron nie budziły one również wątpliwości Sądu - nie nosiły śladów podrobienia czy przerobienia, zostały zdeponowane we właściwej jednostce, są usystematyzowane. Były sporządzane na bieżąco, zatem odzwierciedlają rzeczywiste stanowiska i okresy zatrudnienia wnioskodawczyni.

Dokonując oceny, czy pracę wykonywaną przez wnioskodawcę należy zakwalifikować jako pracę w szczególnych warunkach należy podkreślić, że występując do organu rentowego o przyznanie świadczenia, nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Taka sytuacja nie może jednak dyskwalifikować możliwości ubiegania się wnioskodawcy o przedmiotowe świadczenie.

Sąd, w przeciwieństwie do organu rentowego, nie jest związany określonymi środkami dowodowymi, gdyż zgodnie z treścią art. 473 k.p.c. w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron. Oznacza to, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane. W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006 roku (I UK 179/06, LEX nr 342283) wskazano, że w postępowaniu wszczętym odwołaniem od decyzji organu rentowego Sąd kieruje się regułami dowodzenia określonymi w art. 227-309 k.p.c., zwłaszcza, że w przepisach regulujących postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i nast. k.p.c.) nie ma jakichkolwiek odrębności lub ograniczeń. Przeciwnie, art. 473 § 1 k.p.c. stanowi, że w sprawach z tego zakresu nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron, co oznacza, że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury i renty oraz wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi.

Odwołanie wnioskodawcy jest zasadne.

Prawo do wcześniejszej emerytury dla osób zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze z uwagi na datę urodzenia wnioskodawcy regulują przepisy art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. 2016 poz. 887 tekst jednolity ze zm.), zwanej dalej ustawą emerytalną oraz

rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983. Nr 8 poz. 43 ze zm.).

Stosownie do treści art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego m.in. w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. wynoszący dla mężczyzn 25 lat, w tym wymagany w przepisach dotychczasowych okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego (art. 184 ust. 2 cyt. ustawy).

Powołane wyżej rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku określa wiek emerytalny i okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach pracowników wykonujących prace wyszczególnione w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia. Zgodnie z § 3 i § 4 powołanego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn, wykazał okres zatrudnienia 25 lat, w tym 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z art. 5 ustawy emerytalnej, przy ustalaniu prawa do emerytury i renty i obliczaniu ich wysokości uwzględnia się, z zastrzeżeniem ust. 2-5, następujące okresy:

- 1) składkowe, o których mowa w art. 6 ustawy;
- 2) nieskładkowe, o których mowa w art. 7 ustawy.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS do okresów składkowych zalicza się okresy ubezpieczenia. Do tych okresów niewątpliwie należy zatrudnienie na podstawie umowy o pracę.

Wskazać należy, że zgromadzone w sprawie dowody przemawiają za tym, że w okresie zatrudnienia od 11 listopada 1972 roku do 31 maja 1974 roku w (...) w L. Zakładzie Budowlano – (...) w L. praca świadczona przez wnioskodawcę zawierała typowe elementy umowy o pracę

Stosownie do treści art. 22 § 1 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Na treść stosunku pracy składają się zatem wzajemne prawa i obowiązki stron stosunku pracy (pracownika i pracodawcy). Zasadniczym elementem konstrukcyjnym stosunku pracy jest zobowiązanie pracownika do osobistego wykonywania pracy na rzecz pracodawcy za wynagrodzeniem. Kolejną cechą tego stosunku to zawłaszczanie wyniku pracy przez pracodawcę i wykonywanie pracy w warunkach podporządkowania czyli pod kierownictwem pracodawcy. Pracownik nie odpowiada jednak za wynik pracy, ale za samo staranne świadczenie pracy. W będącej przedmiotem osądu w sprawie taki właśnie stosunek łączył skarżącego w spornym okresie z w/w Zakładzie. Analiza zeznań świadków i wnioskodawcy wskazuje, że okresie od 11 listopada 1972 roku do 31 maja 1974 roku, wnioskodawca świadczył pracę na rzecz pracodawcy przez co najmniej osiem godzin dziennie, który pracę tą przyjmował i wypłacał umówione wynagrodzenie. Pracodawca kontrolował wykonywanie pracy, albowiem skarżący codziennie podpisywał listę obecności, a czynności wykonywał pod kierownictwem pracodawcy, ponieważ polecenia służbowe co do miejsca, czasu i przedmiotu wykonywanych obowiązków wydawał kierownik lub brygadzysta. Wnioskodawca wykazał zatem, że w zakwestionowanym przez organ rentowy okresie rzeczywiście świadczył pracę codziennie na rzecz w/w pracodawcy.

Mając na względzie, że wnioskodawca udowodnił, że w okresie od 11 listopada 1972 roku do 31 maja 1974 roku (rok, 6 miesięcy i 21 dni) zatrudniony na podstawie stosunku pracy i należy go uwzględnić do ogólnego stażu pracy jak okres składkowy, zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy emerytalnej.

W związku z powyższym wnioskodawca łącznie z niespornym okresem składkowym (15 lat, miesiąc i 8 dni) wykazał 16 lat, 7 miesięcy i 29 dni okresów składkowych. Po doliczeniu okresów składkowych okresów uzupełniających wnioskodawca legitymuje okresem 25 lat ogólnego stażu pracy.

Zaznaczyć należy, że prawo do emerytury w wieku niższym od powszechnego z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarobkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Praca taka, świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy z 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo. Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 roku, I UK 393/10, Lex nr 950426).

W oparciu o analizę zeznań wnioskodawcy i świadków oraz danych wynikających z akt osobowych uznać należy, iż wnioskodawca w okresie od 19 sierpnia 1974 roku do 31 sierpnia 1975 roku (rok i 13 dni) w Zakładach (...) w W. na terenie byłej NRD wykonywał prace w warunkach szczególnych wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w wykazie A, dziale VII, poz. 11, to jest prace przy garbowaniu i wykańczaniu skór.

Natomiast w okresie od 3 listopada 1975 roku do 31 marca 1990 roku w (...) Zakładach (...) w L. (z wyłączeniem okresów urlopów bezpłatnych) tj. przez 14 lat i 24 dni wykonywał wyżej wymienione prace przy garbowaniu i wykańczaniu skór oraz prace przy kontroli wyrobów garbarskich uwzględnione w Wykazie A Dziale XIV poz. 24 – stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku (kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie).

Tego rodzaju prace zostały również wymienione w dziale VII, pod poz. 11 wykazu stanowiącego załącznik do Zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego Numer 7 z dnia 7 lipca 1987 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego, gdzie wymieniono stanowiska w punkcie 4 „garbarza – wykańczalnika”, a punkcie 13 „robotnik transportu wewnętrznego”

W konkluzji należy uznać, że J. J. spełnia wszystkie warunki wymagane przepisem art. 184 ust. 1 i ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, bowiem w dniu (...) roku ukończył wiek 60 lat życia, na dzień 1 stycznia 1999 roku wykazał staż pracy w wymiarze ponad 25 lat, w tym łącznie 15 lat, miesiąc i 7 dni wykonywał prace w warunkach szczególnych.

W myśl postanowień art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Natomiast zgodnie z art. 129 ust. 1 tej ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Z uwagi na treść cytowanych powyżej przepisów, prawo do emerytury przysługuje wnioskodawcy od dnia 7 stycznia 2016 roku, to jest od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

Orzeczenie o kosztach zawarte w pkt. 2 wyroku uzasadnione jest treścią art. 98 k.p.c. i 102 k.p.c. Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, skoro odwołujący się w toku procesu był reprezentowany przez adwokata, a strona przegrywająca jest zobowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw, to należało zasądzić od organu rentowego koszty zastępstwa procesowego w aktualnej stawce dla spraw o świadczenie z ubezpieczenia społecznego.

Wnioskodawca był reprezentowany przez pełnomocnika – adwokata z wyboru. Obowiązujące od 1 stycznia 2016 roku Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 poz. 1800) . w § 9 ust. 2 stanowi, że stawki minimalne wynoszą 360 zł w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego i taką też kwotę Sąd zasądził na rzecz wnioskodawcy tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Z tych względów i na podstawie powołanych przepisów oraz na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.